

USA bør trække sine atomvåben hjem – Samarbejde, ikke konfrontation! Af Helga Zepp-LaRouche

Hvorvidt krigshøgene sætter sig igennem, og verden snarere før end senere ender i en atomar katastrofe, eller om vi i rette tid lærer fra COVID-pandemien, at vi kun i fællesskab kan løse menneskehedens eksistentielle problemer – det burde egentlig være det strategiske spørgsmål, som vi bør være allermost optaget af. Hverken Rusland eller Kina, ikke engang de europæiske atlantikere, forventer en større forandring i udenrigspolitikken under den nye Biden-administration i forhold til under Pompeo. Udtalelser som dem fra kommandanten for USA's europæiske Kommando, generalen for flyvevåbenet, Tod D. Wolters, der ved et symposium den 24. februar betegnede Rusland som en "eksistentiel trussel mod USA og de europæiske forbundsfæller", er standard for USA's militær, som repræsenterer kontinuiteten mellem administrationerne. Men udover det sædvanlige refræn fra Atlantikerne angående NATO, Rusland og Kina, sagde Præsident Biden også følgende på den virtuelle sikkerhedskonference i München, 2021, hvilket stort set er blevet udelukket fra de etablerede medier:

"Det handler ikke om at spille Østen ud mod Vesten. Dethandler ikke om, at vi ønsker en konflikt. Vi ønsker en fremtid, hvor alle nationer frit kan bestemme deres egen vej, uden truslen om vold eller tvang. Vi kan ikke og må ikke vende tilbage til den refleksmæssige opposition og de rigide koldkrigsblokke."

Det lyder med sikkerhed anderledes end de krigeriske opråb for at vælte Præsident Xi Jinping, som de eksempelvis høres fra det såkaldte "lange telegram" fra det Atlantiske Råd og andre tænketanke. Vi må vente og se hvor lang halveringstiden for

Bidens udtalelse bliver, at "alle nationer kan bestemme deres egen vej." Lad os huske på, at Trump i lang tid talte om, at det var en god ting, og ikke en dårlig ting, at have et godt forhold til Rusland og Kina – og forholdet til begge nationer endte på et historisk lavpunkt i slutningen af hans embedsperiode. Og i mellemtiden har Biden-administrationens første militære angreb mod Syrien fundet sted, som en demonstration af at "USA er tilbage". En stor bekymring for Rusland er, at Trump-administrationen nægtede at bekræfte det princip, som Reagan og Gorbatsjov i 1985 blev enige om, at en atomkrig aldrig kan vindes og derfor aldrig må få lov at finde sted. Den russiske udenrigsminister, Lavrov, betonedede derfor i sin tale til den virtuelle nedrustningskonference i Moskva den 24. februar, at han overfor sin amerikanske kollega, Blinken, i en telefonsamtale den 4. februar, understregede nødvendigheden af at vende tilbage til dette princip. Lavrov betonedede ligeledes den russiske position, at NATO's praksis med "nuclear sharing" ("atomar deltagelse") krænker Traktaten om ikke-spredning af Kernevåben. "Atomar deltagelse" er en NATO-praksis, hvor igennem nationer, der ikke råder over atomvåben, som for eksempel Tyskland, holder jagerfly klar og uddanner soldater til at transportere amerikanske atomvåben, og i værste fald også kunne gøre brug af disse. Derfor må de amerikanske atomvåben bringes tilbage til amerikansk territorium, og infrastrukturen til en sådan anvendelse fra andre landes territorium elimineres.

USA er det eneste land af de i alt ni atommagter – fem af dem officielt – som man kender til, der stationerer atomvåben på andre nationers territorium. Skønsmæssigt er omkring 180-200 atombomber stationeret i Europa. Kun de mest hårdkogte atlantiske geopolitikere kan nære illusionen om, at disse atomvåben forøger vores sikkerhed; i værste fald betyder det modsat, at de lande, hvori de er opstillet, bliver til et ruinlandskab. Hvad fredsbevægelserne i begyndelsen af 80'erne stadig vidste, og som fik folk, på baggrund af mellemdistancemissilkrisen da Pershing II- og SS20-

missilsystemerne, blot med et par minutters varslings­tid, blev holdt i permanent beredskab overfor hinanden, til at demonstrere på gaderne, synes tydeligvis i dag at være forsvundet fra bevidstheden. I værste fald ville ikke en eneste person i Tyskland overleve. Dette forandres heller ikke af prioriteringen af Indo-Stillehavsområdet, som har fundet sted siden Obamas "Pivot to Asia", og som også blev videreudviklet af USA's militær under Trump-administrationen i flere strategipapirer. "USA's Nationale Sikkerhedsstrategi" fra december, 2017, den "Nationale Forsvarsstrategi" fra januar 2018 og "Verificering af den atomare Opstilling" fra februar 2018, definerer Rusland og Kina som geopolitiske rivaler, der klassificeres som trusler mod USA's interesser og magt. Rusland og Kina klassificeres der som farligere end den internationale terrorisme.

Lyle J. Goldstein, professor ved USA's Naval College i Newport/Rhode Island og grundlægger af China Maritime China Studies Institute på samme sted, skrev for nylig i en artikel med overskriften: "Strategien for Indo-Stillehavsområdet er en recept på en katastrofe" (1), at denne politik er en ny udgave af USA's politik fra 1992. Det var den tid, hvor Dick Cheney og de neokonservative – blot ét år efter afslutningen af Sovjetunionen – forfulgte "Projektet for et nyt amerikansk Århundrede", og dermed idéen om at det under ingen omstændigheder kunne tillades, at en nation eller en gruppe af nationer kunne overhale USA, hverken økonomisk, politisk eller militært. Goldstein peger på, at Trump-administrationens forsvarsministerium, inden de forlod Pentagon, offentliggjorde "US Strategic Framework for the Indo-Pacific" (De strategiske rammer for USA i Indo-Stillehavsområdet), frem for at bevare disse dokumenter under lås og slå i 30 år, som ville være almindeligt. Goldstein formoder, at der bag dette gemmer sig en intention om at fastlægge Biden-administrationens retning, hvilket ville bringe USA på direkte konfrontationskurs med Kina, i sammenhæng med Taiwan – en krig som USA også kunne tabe, og hvor brugen af atomvåben ikke kan

udelukkes.

Hans Kristensen fra Federation of American Scientists (Sammenslutningen af amerikanske Videnskabsmænd) pegede ligeså på, at det præcist er denne dynamik af kompromisløs afskrækkelse, som opildner det atomare oprustningskapløb. Således har nyere satellitbilleder vist, at Kinas Folkehær, PLA, er i gang med kraftigt at udbygge træningsanlæg til deres missilstyrker. De viste også opbygningen af tunneler og siloer i forskellige størrelser, med den potentielle funktion at kunne skjule raketaffyringer, fordi Kina, pga. den militære konkurrence med USA i regionen, ikke længere kan være sikker på, om det i en reel situation ville have nok tid til at klargøre raketterne, for at kunne opretholde troværdigheden af den kinesiske afskrækkelse.

Hvis Præsident Biden virkelig mener det seriøst, at hver nation – altså også Kina og Rusland – selv kan bestemme deres egen vej, så må han forkaste Cheney-doktrinen, som ligger til grund for Indo-Stillehavspolitikken og satse på en virkelig ny begyndelse. Den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, nævnte betingelserne for dette, i sin tale ved Lanting Forum om "Dialog og Samarbejde og Konflikthåndtering": Løgnene om Det kinesiske Kommunistparti og det kinesiske politiske system må få en ende, såvel som indblanding ift. Taiwan, Xinjiang og Hongkong; sanktioner må løftes og en normal diplomatisk og kulturel udveksling må igen blive mulig.

Da det ikke kan udelukkes, at intentionen med USA's fornyede tiltrædelse i FN's Menneskerettighedskommission (UNHRC) består i at instrumentere debatten om menneskerettigheder for propagandistiske angreb på Rusland og Kina, bør man kort overveje hvad en rigtig definition af dette begreb er. Hvilken stat eller hvilket kontinent har gjort mere for menneskerettighederne – den, som har befriet 850 millioner mennesker fra fattigdom, og som gennem en disciplineret sygdomsbekæmpelse har kunnet begrænse antallet af dødsfald fra corona til 4636 (Kina), eller den, hvor fattigdommen stiger

markant og hvor antallet af corona-relaterede dødsfald er steget til over en halv million (USA) eller over 839.000 (Europa)? Er retten til ikke at ville bære maske og ikke at holde social afstand virkelig et sådant bevis på forsvaret af menneskerettigheder? Imens USA, Canada og Storbritannien hamstrede vacciner i et mange gange større antal end deres borgere, og EU diskuterer et eksportstop, har Rusland og Kina allerede afleveret millioner af doser til dusinvis af lande i udviklingssektoren. For dette bliver de så beskyldt for at føre "vaccine-diplomati", imens deltagelsen af EU-Frontex i de såkaldte "Pushback"-operationer mod flygtninge i Middelhavet tilsyneladende ikke fortjener en offentlig debat.

Det er på tide at opgive denne form for tvetydige målestok og hykleri. Vi må stoppe med det geopolitiske spil, der betragter Rusland og Kina som modstandere, og i stedet for dette tage fat på menneskehedens opgaver i fællesskab. I februar 2021, var det muligt for tre nationer at fuldføre deres Mars-missioner. Chefen for De forende arabiske Emiraters rumfartsagentur, Sarah al-Amiri (2), huskede verden på hvor ubegribeligt stort vores univers er. Statsoverhovederne i denne verden burde tage denne lære fra Fru Amiri til sig.

zepp-larouche@eir.de

1.

<https://www.lawfareblog.com/indo-pacific-strategy-recipe-disasters>

2. <https://www.youtube.com/watch?v=voqlWLAwXZ8>